

fituïts els col·legis electorals, sobre tot tenint en compte la condició de forasters dels notaris actuants, i llurs requirents, ço que fa suposar que s'els va sorprendre en llur bona fè amb la constitució de dobles meses, preparant així la *coartada*.

Amb l'expedient electoral a la vista no hi ha cap dubte de que s'imposava proposar la proclamació d'en Torras; no ha sigut així, i en l'ànim de tothom està la extraordinària pressió feta prop dels Magistrats que integren el tribunal d'actes, per a portar-los al convenciment de que *procedia* proclamar a en Trias o en últim terme anul·lar les eleccions.

No ens plau actuar de ploràmiques, i acceptem els fets consumats, amb totes les conseqüències que s'en derivin.

Sense defallir seguirem la nostra tasca benefactora per als interessos del districte, bo i aprestant-nos per a la nova lluita, en la confiança del compliment del deure i la seguretat de que la voluntat popular es tornarà a pronunciar en favor del seu més lligítim representant En Francisco Torras Villà.

Així paga el diable...

L'independència amb que la Coalició ha volgut actuar sempre en aquest districte, per a poder acomodar la seva tasca a les necessitats primordials de casa nostra; la noblesa amb que sempre ens hem portat, el mateix quan s'ha tractat de matèria doctrinal que de problemes generals o locals, ha sigut causa de que a voltes certs sectors de la política catalana, completament apartats de tota avinentesa amb els nostres adversaris, hagin demostrat certa hostilitat envers nostra organització i d'una manera singular enfront de nostres capdavanters.

En les eleccions generals últimes, la quasi totalitat d'elements d'aquest districte que segueixen a ulls clucs la política de la Unió Monàrquica Nacional no ens han ajudat per a res i algunes signicfades personalitats, pertanyents oficialment a dita entitat han treballat obertament en contra de la nostra candidatura.

Quines són les causes d'aquest procedir deslleal, davant d'un partit polític que sempre que ha sigut necessari ha donat proves concretes, tan públiques com hagi sigut precis, de desinterès i noblesa com el més ferm i disciplinat al·liat?

Nosaltres les endavinem amb tota seguretat, i com que no volem que altra volta haguem de passar per aquesta prova, que certament té ben poc d'agradable, hem de procurar que la Coalició, tal i com està constituïda i estesa arreu d'aquest districte, el mateix que en els

germans de Vich i Castelltersol, actui en l'avenir amb completa independència, prescindint de col·laborar o admetre col·laboracions que no ofereixin una penyora de compensació assegurada i garantida per complet.

Fa pena haver de confessar públicament aquestes incidències tant en desacord amb el procedir nostre, però creiem necessari parlar d'aquesta manera, per a que nostres correligionaris ho tinguin ben present no tan sols en el moment culminant de la lluita, sinó ja en el preparatori: i per a que els serveixi de punt de vista i de càlcul, en formar estat, ara i en tot moment, de la situació de nostres forces.

Quan l'estament polític al qual ens referim no actuava en la vida pública de Catalunya, nostres forces aparegueren en progresio creixent, en nombre i entusiasme, en totes quantes proves foren sotmeses. Aquests afalagadors resultats de la nostra perfecta organització, sortosament han continuat succeïnt-se, i per a més endavant, l'amor de nostres amics a la nostra causa i l'entusiasme amb que treballen tots els factors de la Coalició, ens permet tenir confiança absoluta en que segueixen la marxa ascendent que esmentem. Però els qui al costat nostre en la lluita passada, han destorbat nostra lliure acció o bé ens han traït, no poden continuar apareguent com amics de la Coalició, ja que aquesta no deu haver d'actuar amb reserva de cap mena, puix la hipocresia està renyida amb el seu procedir constant, públic i evident, plètòric de llealtat i de franquesa que tal ha sigut a tothora el caire de més relleu del nostre partit.

En parlar així, creiem interpretar el sentit d'una gran majoria d'integrants de la Coalició, i esperem que en el moment que's consideri oportú, i per part de nostres superiors autoritats polítiques se sabrà tenir en compte ço que diem en la seguretat de que a aquestes ratlles s'hi donarà el just sentit que les inspira, que no és altre que la devoció amb que contemplem joiosos la benemèrita obra d'uns bons fills del nostre Vallès.

M.

LES ELECCIONS PROVINCIALS

La derrota de la Lliga

A fé de sincers, hem de confessar que la derrota de la Lliga en les eleccions per a *diputats provincials* (que aquesta és la denominació, si no volem ésser més papistes que'l Papa), creiem que no representa pas la crisi política de l'idea, sinó que és la conseqüència del fàstic amb que tot el poble de Barcelona, inclús els que més acendrat carinyo han vingut demostrant en favor de la Lliga, venen assistint a la desastrosa administració dels organismes públics en els quals la Lliga hi té majoria, però d'una manera molt principal en l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta atmòsfera immoral que atreu es respira, que tothom s'en dona compte, protestant-ne unànimament, acompanyada de la falta de sinceritat en l'actuació política, ha sigut, al nostre entendre, la causa de la desfeta a que al·ludim.

I així com no s'ha trobat encara el revul-

siu que obligui al cos electoral barceloní a sortir del seu ensopiment, el dia que això s'aconsegueixi, la lliçó serà més ressonant, si hi cap, que ho ha sigut ara.

El poble es cança de les comèdies, i la sinceritat amb que actua, *aquí i a Madrid*, «Acció Catalana», és, en el nostre entendre, la causa primordial del triomf obtingut.

Triomf que provablement hauria sigut més important encara, si en lloc de posar en candidatura personalitats, algunes de les quals han ocupat càrrecs públics dintre del programa i disciplina de la Lliga, hi hagués inclòs solament a aquells que no tenen ni poden tenir cap responsabilitat ni lligam amb els directors d'aquella entitat política.

En política, la noblesa de procediments i la llealtat en l'exposició, són sempre dignes del major respecte. I nosaltres, que som els primers en creure que «Acció Catalana» no ha de reportar cap bé a Catalunya, ens considerem autoritzats per a emetre aquest judici, el desinterès del qual ha de ressaltar als ulls de tothom.

L'historial de certes persones que avui ocupen llocs preeminents en el si de les entitats públiques on governa la Lliga, serà la llosa de plom que ofegarà a aquest partit.

Les contradiccions i inconseqüències que amb tanta desaprensió es succeeixen per part d'aquests senyors ha sigut i és el descrèdit de l'organització que'ls empara.

Si els procediments són honrats i sincers, i els encarregats d'aplicar-los ho fan amb noblesa i donant francament la cara, podran, naturalment, tenir qui els combati, però als ulls de l'opinió tindran forçosament molt guanyat, puix aital procediment és garantia de que el dia que's convencin de que van equivocats, o de que les seves propagandes no han de reportar cap bé a la causa essencial, sabran rectificar tant dignament, com hauran viscut a la vida pública, no defugint cap responsabilitat.

ROK

Ja era hora!...

A Barcelona ha sigut derrotada la Lliga. S'ha acabat la «mandanga».

A Barcelona ja podran respirar; han sigut retirades les «escombreries». Ja no se sent aquell «tuf».

S'ha acabat l'imperi dels «acomodatícs».

S'ha acabat el regne dels «bicéfalos» que governaven a Madrid com a ministres d'Espanya i a Barcelona feien de «separatistes» de la Rambla.

D'aquí endavant, ja no hi hauran «negocis bruts».

Ja ho digué el *leader*: «A Barcelona hem perdut».

La justícia sempre sura.

Era un joc perillós, jugar amb la salut de la ciutat i amb la vida dels ciutadans, tot fent política... i negocis.

Gràcies a Déu, l'«equivoc» ha mort: resembli un «Pare nostre...»

S'han complert les nostres profecies.

Amunt els cors!

Catalunya està salvada!

Pau als morts!

Amen (1)

(1) Aquesta oració pot resar-se cada dia per tot bon català en llevar-se i en dejú.